

μά σάν κοιμάται Βουλευτής μέσα στὸ Βουλευτήριο
πληρὸν ἢ μήτηρ ἢ Πατὴρ τὸν ὕπνου τοῦ σωτήριου.

Ἐσὺ κοιμάσαι, κουφέλη,
κι εἶσαι τοῦ πόσημι γλεῦτο,
κι αὐτὸς κοιμάται ἐπὶ Βουλῇ
κι ἡ μοῖρα τοῦ δουλεύει.

Κοιμώμαστ', βρέ Περικλῆ, κι ἔμετς οἱ φουκαράδες,
ἀλλ' ὅμως γιὰ τὸν ὕπνο μας γυρεύουμε παράδες.
Αὐτὸς ἐστὶν ἔδρα στρόνταει,
κοιμάται καὶ πληρῶνται.

Σὺ στὸ νερό σου, Περικλῆ, βλέπεις Πτωχοκομῆτο,
κι ἐκεῖνος ὄνειρεται τὸ Κεντρικὸ Ταμεῖο.
Ἐσὺ ζυπνῆς, μὰ δὲν σοῦ λένικαλά σου ζυπνιτούρμα,
αὐτὸς ζυπνῆ, καὶ παίρνουνε γιὰ χάρι τοῦ σαντούρμα.

Ἵπνος ὕπνου διαφέρει,
Περικλέτο μεμπτεσικῆ.
Ὁ δικὸς μας ὕπνος εἶναι στασιμότης ὀλεθρία,
ὁ δικὸς των ὕπνος εἶναι τῆς πατρίδος σωτήρια.

Ἐσὺ κοιμάσαι σάν κοινὸς
σὲ δρόμο καὶ σὲ σπητὶ,
ζυλένε φωμὸς ἕτη.

Κι ἐκεῖνος ῥέγγει σάν τρανὸς
μέσα σὲ Βουλευτήριο,
πατρίδος ὕπνωτήριο.

Τῆς μωροδάτης Σουδάς τὴν ἀλλαγὴ τραγουδά,
καθόλου δὲν μ' ἀρέσει Φάλλρο δίγως Σουδά.
Χωρὶς αὐτὴν δὲν εἶνε, βρέ Περικλῆ, καμμιά
χάρι καὶ νοστιμιά.

Φάλλρο δίγως Σουδά δὲν εἶν' Ἑλληνικὸ,
Φάλλρο δίγως Σουδά δὲν εἶναι φυσικὸ.
Βράσε τὰς Ἀνορθώσεις καὶ σὺ, βρέ Περικλέτο,
ποῦ θέλουν καὶ τὴν Σουδά νὰ ζεβρωμίσουν φέτο.

Κύτταξ, φιλάτε μου, τὸ χρώμα τῆς θαλάσσης.

Π. — Τὸ βλέπω.

Φ. — Ποία φύσις καὶ τί πανόρηκα πλάσις.

Π. — Ὅθ' φῆς κανέναν φοβεκο κι ἄφρησε τὴν ρωμάντζα...
πᾶμε νὰ σὲ κεράσω καμμία μεσοουλάντζα.

Φ. — Ἀχνίζοντας πηγαίνει τὸ καφερὸ φεγγάρι
κι ἡ θάλασσα ἀργυροῦται μὲ μὴκ περίσσια χάρι.
Ἀχνίζοντας πηγαίνουν καὶ μερικίσις συχνάτσις
μὲ κατὶ κοιμημέναισι πληρῶζουσίαν φάτσις.

Π. — Ποιοὶ νᾶνκι τάχ' αὐτοί, βρέ Φασουλή Βαρόνε,
ποῦ παρὰ ἴν' ἄλλος μὲ τόσο κέφι τῶνε;

Φ. — Νομίζω τῆς διπλῆς πὼς εἶναι Βουλευταί.

Π. — Κύττα τους, Φασουλή, πὼς τρῶνε πτὶ πατέ.

Φ. — Κι ἐγὼ τοὺς ἀντικρίζω,
καὶ ξαναμακαρίζω
ἐκεῖνις τῆς διπλῆς τοὺς πληρωμένους ὕπνου,
ποῦ παρὰ ἴν' ἄλλος προτομαζῶν δεῖπνου.

Συχνὰ περιπλανώμενος ἀνὰ τὴν παραλίαν
σέπτομαι τὴν Ἀνόρωσιν τοῦ κράτους τὴν τελείαν.

Συχνὰ περιπλανώμενος ἐστὶν ἀμμουθῆς τὰ φύκη
μονάχος μου χειροκροτῶ καὶ ζεφονίζω νίκη.

Ρεμβάζω μὲς ἐστὶν ἀμμουθῆ,
καὶ γελᾷ σὰς, σκοῦζω μὲ καρδιά,
τῆς Ἀνορθώσεως παιδιᾶ.

Πολὺ συχὰ μὲ πᾶνουνε τὰ φεγγαριάκιά μου,
κι ψάβουν κόκκουσις ἄμμου,
εὐχάσις μεγάλας εὐχουαὶ καὶ σκοῦζω, μπουνταλῆ:
τόσα τῆς Ἀνορθώσεως νὰ γίνουν τὰ καλά.

Ζωογονεῖ τὸ στήθος μου λεπτήσις δροσοῦλας πνεύμα,
βλέπω μπροστά τὸ παρελθὸν τυπακαιοῖν πτώμα,
ἐν τούτοις καὶ τῆς Κιρυσίας δὲν λησμονοῦ τὸ γέμμα,
πούφαγε τὸν περιδρόμο Φιλελευθέρων κόμμα.

Δὲν ξεχνῶ τὴν τῶρα βράδου,
πούπιε κι ἔφαγε καλά
μὲς ἐστὸν κῆπο τοῦ Μελα
φιλελευθέρου κοπάδι.

Καὶ τὴν ὄρα ποῦ κοιμώμαι
τὸ πλατάγισμα θυμοῦμαι
τῆς φιλελευθέρης γλώσσης.

Καὶ βαδίζω παρὰ θνηκίς
δὲν ξεχνῶ μὴτ' ἐκεῖνις
τοῦ Λευτέρη τὰς δηλώσεις.

Καὶ τὸν λόγο τὸν μεγάλο δὲν εἰδέξαμα, μαζέτα,
ποῦ μὲς εἶπε νῆτα σκέτα
πὼς ὁ νόμος εἶναι τῶρα μόνος Βασιλεὺς ἡμῶν
καὶ μικροὶ μεγάλοι θύουν εἰς ἐκεῖνον τὸν βωμόν.

Μὰ κι ἐγὼ, ζυλένε μῶμο,
βλέπω Βασιλῆα τὸν Νόμο,
μὰ κι ἐγὼ τὸν βλέπω μὲς
μόνο Βασιλῆα τοῦ κόσμου.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ Νόμος, ποῦ σ' ὄλους εἶναι τρόμος.

Φ. — Περικλέτο, τί γελᾷς;
γιὰ τὸν Νόμο σοῦ μιλῶ.

Π. — Γιὰ τοὺς νόμους σὴν μιλᾷς
πὼς μὲ κάνεις νὰ γελῶ.

Φ. — Ἐστὸν Νόμο δὲν πιστεύεις;

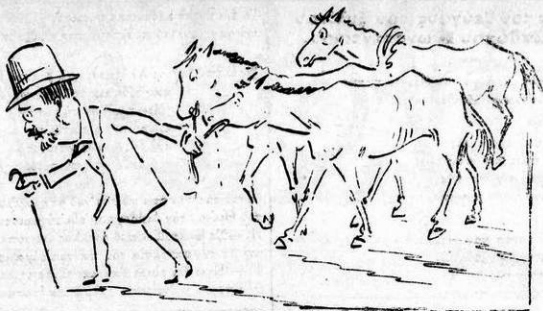
Π. — Πάψε νὰ χωρατεύς.

Φ. — Ἐκεῖνος βασιλεύει πρῶτος σὲ Βασιλεῖς...
μὰ τί γελᾷς, βρέ βλάκα, σὴν Μεριστοφελῆ;

Τῶρα θρίαμβος τὸν στέφει,
δόξασε καὶ σὺ, κενεῖρη,
τὴν Μεγαλειότητά του.

Ὅλοι τᾶχουνε χαλιένα,
καὶ τοὺς πάει τρία κι ἕνα,
καὶ γονυπετοῦν μπροστά του.

Καὶ Ρηγάδες φωτοβόλοι
χάνον μπρῶς του τὴν μιλιᾶ,

Κάθοδος διαφόρων ἔππων ἐπιδητόρων.

τώρα σοῦα στέικου βλοῖ
'στὸν καινούριο Βασιλῆα,
καὶ φωνάζουν: ἔλελεῦ,
χαῖρε, Νόμιε Βασιλεῦ.

- Π. — Χαῖρε σύ, Δικαιοκρίτη,
βλοῦς ἔσου τοὺς θαρρεῖς,
καὶ μὲ σκῆπτρο σὸν θεοσιτῆ
τὸν ἀδύνατο θαρεῖς.

Γιὰ κῦττα τον πῶς καββάλε Δικαιοσύνης ἀττα,
καββάλα μπαίνει εὖ Βουλαῖς καὶ μέσα σὲ Πιλάττα.

Καββάλα πᾶει 'στὰ φηλά,
καββάλα καὶ 'στὰ χαμηλά,
καὶ 'βλοῖ φωνάζουν: ἔλελεῦ,
τρὶς χαῖρε, Νόμιε Βασιλεῦ.

- Φ. — 'Σ' αὐτὰ ποὺ λές δὲν συμφωνῶ παντάπασι, ζευζέκη...
ὁ Νόμιος εἶνε Βασιλεῦς, κομμένο τὸ γελέκι.

- Π. — 'Ἰσα' μπροστά του φαίνονται μεγάλα καὶ μικρά,
καὶ δούλοι καὶ ἀρχοντισκοί,
καββάλ' ἀκούει τοῦ τρανοῦ παράπονα πικρά,
καὶ δίκαια τὰ βρῖσιέι.

Καββάλ' ἀκούει τὸν μικρὸ γὰρ τὰ χαμένα δίκρα του,
καββάλα τρέχει νὰ τὰ βρῆ νὰ πᾶρη τὰ βρεθῆμα του.

Κύτταξέ τον, φαίφαρόνε...
σ' ὄσους ἀχυρα δὲν τρῶνε
εἶναι μίμολα μονάχα...

- Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου, χάχα.

- Π. — Μὰ γιὰ κάποιους κουτεντέδες
καὶ δειλοὺς παρακαντέδες
εἶναι σκιάχτρο καὶ φοβέρα...

- Φ. — Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα.

- Π. — Βασιλῆας καὶ Παντοκράτωρ μ' ἔνα σιδερένιο χέρι
ἐκεῖ πέρα ποὺ συμφέρει,
δούλους ὅπου δὲν μπορεῖ
μὲ τὸ σκῆπτρο νὰ βαρῆ.

Καὶ μαζεύει τὰ λουρὰ
τῶν τρανῶν, τῶν ἐριτίμων,
μὲ κτυπήματα βαρεὰ
'στὰ κεφάλια τῶν ἀστῶν.

- Φ. — 'Ὁ Νόμιος εἶναι Βασιλεῦς... 'τελείωσαν τὰ ψέμματα,
καὶ ἔμπρός του τώρα σκύβουνε Βουλαῖς, Λαοί, καὶ Στέμματα.

- Π. — Θριαμβεῖει χαμηλά
ὅπου δὲν τὸν ἀπειλοῦνε...
τοὺς δειλοὺς τοὺς καββάλε,
οἱ θαραεῖ τὸν καββαλοῦν.

Βασιλεῦς τῶν Βασιλέων
δαίχνει στέμματα ρομαλεῖον
σ' ὄσους γονατίζουν' μπρός του, καὶ χαλὰ τὰ πιάνα των,
καὶ ἐπ' αὐτῶν πυργόνει θρόνον
εἰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων
στερεὸν καὶ ἀθάνατον.

- Φ. — Σκάσε πιά, θρὲ παπαρδέλα...
κῦττ' ἀπάνω τὴν Καστέλλα
καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὴν Γαραντέλα.

Τὶ χαριτωμένο βράδου!..
ὡς τὸ κῆμα χαρακόνε...
δὲν ξεχνῶ τὸν Χηλιάδη,
τὸν Πουλιὰ καὶ τὸν Τριγωνῆ.

Κι' οἱ κυνηγοὶ μας θάχουν τὸν Νόμο Βασιλῆα,
τῶνδον Ἰπουργετον τοὺς ἔκανε χαλάστρα,
τώρα δὲν θὰ σκοτῶνουν ὅποια καὶ ἂν ἔρουν πουλιὰ,
καὶ τὸν τριγωνοσοῦρτη καὶ τὴν λαγοβυζάστρα.

Φωνάζει νέος Ἰπουργός
ὅτι καθέννας κυνηγός
'στὸ δεινά μέρος τοῦ λοιποῦ θὰ κυνηγᾷ, καθῶνι,
τὸν ὀρισμένο χρόνον,
μῆτε κανεῖς τὸν κόρακα μ' ἔχει νὰ τὸν σκοτῶνῃ,
μὰ νὰ τὸν βγάξῃ μόνο.